

Sygn. II C 448/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Kielek

Protokolant Olga Machowska

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa

S. F.

przeciwko

Skarb Państwa - Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie

o zapłatę

orzeka :

1. Oddala powództwo w całości,
2. Odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania w sprawie .

Sygn. akt II C 448/12

UZASADNIENIE

W dniu 06 lutego 2012 r. powódka S. F. wystąpiła z pozwem do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie o zasądzenie na jej rzecz kwoty 2.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 października 2011 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu (k.6-3).

W odpowiedzi na pozew złożony na rozprawie w dniu 27 listopada 2012 r., pełnomocnik pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie wniósł o oddalenie powództwa w całości, jako nieudowodnionego oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, jak również rozpoznanie sprawy także przy nieobecności pozwanego. Podniósł, iż powódka nie wykazała, jakiego postępowania dotyczy roszczenie, czy przewlekłości postępowania, czy też odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 417 k.c., czy też dochodzona kwota wynika z innego stosunku prawnego. Ponadto, zdaniem pozwanego, brak było podstaw do uznania, iż wyrządzona została jakakolwiek szkoda powódce (k. 12-13).

Postanowieniem z dnia 22 października 2013 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie - ostatecznie uwzględniając wnioski powódki złożone na rozprawie w dniu 27 listopada 2012 r. - zwolnił S. F. od kosztów sądowych oraz ustanowił dla niej radcę prawnego z urzędu w osobie J. J. (k. 15v., 49, 52, 54 i 61).

Na rozprawie w dniu 31 stycznia 2014 r., pełnomocnik powódki ustanowiony w sprawie, podtrzymał powództwo wniesione przez S. F., była biegłą sądową ds. księgowości i finansów o zapłatę kwoty 2.400 zł tytułem zaległych wynagrodzeń, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki, w szczególności: kwoty 1.000 zł tytułem poniesionych kosztów związanych z dochodzeniem należności w sprawach I C 292/07 w SR dla m. st. Warszawy, II C 2070/98 w SO w Warszawie i III 417/94; kwoty 200 zł tytułem potrącenia z wynagrodzenia biegłego z uwagi na spóźnienie się na termin rozprawy o 15 min, w sprawie III C 417/94; kwoty 600 zł tytułem pomniejszenia wynagrodzenia biegłego w sprawie II C 2070/98 oraz kwoty 600 zł tytułem pomniejszenia wynagrodzenia biegłego w sprawie III 417/94 (k. 69).

Pismem procesowym z dnia 25 lutego 2014 r., pełnomocnik powódki sprecyzował powództwo, wskazując podstawę prawną roszczenia, wnosząc o zasądzenie na rzecz powódki:

1. na podstawie art. 405 k.c. kwoty 600 zł tytułem pomniejszenia wynagrodzenia za wykonaną pracę, tj. wykonanie opinii w charakterze biegłego w sprawie III C 417/94;
2. na podstawie art. 405 k.c. kwoty 600 zł tytułem pomniejszenia wynagrodzenia za wykonaną pracę, tj. wykonanie opinii w charakterze biegłego w sprawie II C 2070/98;
3. na podstawie art. 415 k.c. kwoty 1.000 zł tytułem odszkodowania za koszty, w tym opłaty sądowe i pocztowe poniesione w związku z dochodzeniem należności w sprawach I C 292/07 w SR dla m. st. Warszawy, II C 2070/98 w SO w Warszawie i III 417/94;
4. na podstawie art. 417 k.c. kwoty 200 zł tytułem potrącenia z wynagrodzenia za wykonanie opinii w charakterze biegłego w sprawie III 417/94 (k. 69).

Pełnomocnik powódki wskazał, iż wydane opinię przez powódkę w roli biegłego realizowane były w oparciu o zaistniały stosunek zobowiązaniowy powstały pomiędzy nią a zlecającym. Za wykonane zlecenia, powódce należało się wynagrodzenie, w myśl art. 735 § 1 k.c., odpowiadające wykonanej pracy. Pełnomocnik zauważył, iż w wyroku Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 17 października 2007 r., V Cz 2799/07, w sprawie z powództwa S. F. przeciwko Skarbowi Państwa – Komendantowi Rejonowemu Policji (...), trafnie podniósł, iż przyznanie wynagrodzenia biegłemu odbywa się w trybie *sui generis* administracyjnym, nie mniej wskazując, iż nie zasadny jest pogląd, że droga sądowa do dochodzenia przez biegłego roszczeń za wykonanie opinii jest w ogóle nie dopuszczalna. Stwierdził również, iż roszczenie powódki o odszkodowanie związane jest z realnymi wydatkami jakie poniosła w czasie dochodzenia wynagrodzenia za wykonane opinie na przestrzeni kilku lat. Z uwagi, iż powódka nie zakładała dochodzenia swoich należności przed sądem w roku 2013, nie posiada katalogu wydatków związanych z dokonaniem poszczególnych czynności. Z tych względów powódka żąda odszkodowanie w niewygórowanej wysokości 1.000 zł przyjętej szacunkowo, opartej na doświadczeniu życiowym oraz przybliżonym wyliczeniu kosztów uwzględniając wpisy sądowe i koszty korespondencyjne. Ponadto, dla przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 417 k.c. wystarczające będzie ustalenie bezprawności zachowania władzy publicznej. Zdaniem strony powodowej, zadania Państwa w zakresie realizacji zadań jest orzekanie w zakresie wynagrodzenia, odnosząc się natomiast do czasu, jaki poświęciła powódka na dochodzenie należności za wykonane zlecenie na rzecz Państwa, należy przyjąć, iż zostały naruszone zasady współżycia społecznego (k. 79-81).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. F. była w latach 2000 - 2002 biegłą sądową przy Sądzie Okręgowym w Warszawie z zakresu księgowości i rozliczeń finansowych. W tym czasie sporządziła opinię m. in. w czterech sprawach.

W sprawie III C 417/94 z powództwa D. B. przeciwko C. D. o zachówek, S. F. otrzymała zlecenie w 2000 r., zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie III Wydziału Cywilnego, na sporządzenie opinii dotyczącej wyliczenia wysokości zachowku. Biegła wydając opinię stwierdziła, że w aktach sprawy był nieprawidłowo wystawiony dokument przez notariusza, dotyczący ofiarowanego gruntu, a zatem nie mogąc tolerować błędnie wystawione

dokumenty zawnioskowała, aby poprzedni powołany w sprawie biegły ds. budownictwa spowodował skorygowanie aktu notarialnego i swojej opinii. Oświadczyła, że od nieprawidłowo ustalonej podstawy tj. strony merytorycznej – nie można dokonać prawidłowych wyliczeń. Za sporządzoną opinię biegła S. F. nie otrzymała wynagrodzenia, albowiem Sąd uznał, iż przedmiotowa opinia nie była „przydatna”. Z tych względów Sąd ponownie skierował akta do biegłej, celem wyliczenia zachowku. Po wydaniu przez biegłą drugiej opinii w dniu 05 maja 2000 r., w sprawie III C 417/94, Sąd przyznał stosowne wynagrodzenie za jej sporządzenie S. F..

Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 26.10.2011 r. – k. 17-19, opinia z dnia 05.05.2000 r. – k. 25, 35.

W sprawie II C 2070/98 z powództwa N. L. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę, S. F. otrzymała zlecenie w 2000 r., zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie II Wydziału Cywilnego, na sporządzenie opinii w sprawie. Za sporządzoną opinię biegła S. F. nie otrzymała wynagrodzenia, albowiem Sąd uznał, iż przedmiotowa opinia nie była „przydatna”. W wyniku złożonego wniosku przez biegłą S. F. o wypłatę wynagrodzenia, Sąd Okręgowy w Warszawie w postanowieniu z dnia 06 czerwca 2000 r. stwierdził, iż biegła nie wykonała zlecenia Sądu i nie udzieliła odpowiedzi na postawione przez Sąd pytania, natomiast zajęła się oceną prawną roszczenia i kwestiami proceduralnymi, co w żadnym razie nie należy do biegłego, ale wyłącznie do Sądu. Biegła złożyła zażalenie na ww. postanowienie. Postanowieniem z dnia 25 lipca 2000 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił zażalenie biegłej z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych zażalenia poprzez nie uiszczenie wpisu od zażalenia. Dalsze czynności odwoławcze biegłej w postaci - wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 06 czerwca 2000 r., jak i wniesienie kolejnych zażaleń z dnia 30 stycznia 2001 r. na ww. postanowienie Sądu i z dnia 15 marca 2001 r. na postawienie z dnia 30 stycznia 2001 r., sygn. I Acz 739/01 – zostały przez Sąd odrzucone.

Dowody: postanowienie z dnia 14.01.2000 r. – k. 110-111, opinia z dnia 21.04.2000 r. – k. 120-126, opinia uzupełniająca z dnia 05.05.2000 r. – k.127, postanowienia z dnia 06.06.2000 r. – k. 158, zażalenia z dnia 09.06.2000 r. – k. 160, postanowienia z dnia 25.07.2000 r. – k. 164, pismo z dnia 18.09.2000 r. A. (...) – k.168, postanowienia z dnia 12.12.2000 r., z dnia 15 marca 2001 r. i z dnia 23 marca 2001 r. – k. 207, 241 i 270 – z akt sprawy II C 2070/98.

W sprawie XVI GC 263/96 z powództwa (...) spółki akcyjnej w W. przeciwko D. D., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą: (...)w W. o zapłatę, S. F. otrzymała zlecenie w 2000 r., zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy XVI Wydziału Gospodarczego, na sporządzenie opinii w sprawie. Za sporządzoną opinię biegła S. F., zgodnie z postanowieniem ww. Sądu z dnia 08 czerwca 2000 r. otrzymała wynagrodzenie w kwocie 751,68 zł. Powyższe postanowienie zostało wydane przed rozprawą w dniu 11 lipca 2000 r., na którą biegła nie stawiała się będąc na nie wezwana i nie złożyła usprawiedliwienie swojej nieobecności. Wobec powyższych okoliczności, Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy postanowieniem z dnia 14 lipca 2000 r. zmienił swoje postanowienie wydane w dniu 08 czerwca 2000 r., obniżając przyznane wynagrodzenie biegłej o kwotę 200 zł. Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez biegłą, która podniosła, iż spóźniła się na rozprawę nie ze swojej winy, gdyż miała problemy z dojazdem w wyniku przebudowy wodociągu. Postanowieniem z dnia 03 lipca 2001 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydziału Gospodarczego, w sprawie XVI GC 52/01 oddalił zażalenie biegłej jako bezzasadne, wskazując w uzasadnieniu, że nie wydarzyło się nic nadzwyczajnego na drodze do Sądu, aby takie usprawiedliwienie przyjąć, więc nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie należało potraktować jako brak wykonania pracy w tej części.

Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 26.10.2011 r. – k. 17-19, postanowienie z dnia 03.07.2001 r. wraz z uzasadnieniem – k. 40, pismo ZGM z dnia 12.11.2001 r. – k. 41 oraz postanowienie z dnia 03.07.2001 r. wraz z uzasadnieniem – k. 35 z akt sprawy II C 479/12.

Na zlecenie Komendy Policji Rejonowej (...)w W. biegła S. F. sporządziła dwie opinie. W wyniku wytoczonego przez S. F. powództwa przeciwko Skarbowi Państwa – Komendantowi Policji Rejonowej (...) w W. o zapłatę i o odszkodowanie, wyrokiem z dnia 02 kwietnia 2009 r., w sprawie I C 292/07, Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy oddalił wniesione powództwo. Na skutek apelacji S. F. od ww. wyroku, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 30 lipca 2009 r., w sprawie V Ca 1367/09, m. in. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od Skarbu Państwa – Komendanta Policji Rejonowej (...) w W. na rzecz S. F. kwotę 1.308.48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2003 r. do dnia

zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania, a ponadto oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania w instancji odwoławczej. Powyższe orzeczenie uprawomocniło się w dniu 19 sierpnia 2009 r.

Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 26.10.2011 r. – k. 17-19, wyrok SR dla m. st. Warszawy z dnia 02.04.2009 r. i wyrok SO w Warszawie z dnia 30.07.2009 r. – k. 10.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyżej wymienionych dowodach z dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione osoby, w stosownej formie, zaś żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności, a także na dołączonych do sprawy aktach tut. Sądu o sygn. akt II C 479/12 i aktach Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt II C 2070/98 oraz znajdujących się w tych sprawach dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Przechodząc do rozważań dotyczących sprawy podnieść należy, że proces cywilny jest procesem kontradiktoryjnym, a co za tym idzie strony zobowiązane są do przedstawiania okoliczności związanych z toczącym się postępowaniem oraz dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.). W przypadku gdy, twierdzenia istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie zostaną udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decydują zasady rozkładu ciężaru dowodu. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się od pozwanego zapłaty na jej rzecz m. in. niewypłaconego wynagrodzenia za wykonaną pracę, tj. za sporządzone opinii w charakterze biegłego w sprawie III C 417/94 w kwocie 600 zł i w sprawie II C 2070/98 w kwocie 600 zł, wskazując jako podstawę żądania art. 405 k.c. Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Sens komentowanego przepisu streścić można w następujący sposób: nikt nie może bogacić się kosztem innej osoby bez usprawiedliwionej podstawy prawnej (należytego usprawiedliwienia prawnego). Konsekwencją takiego "bogacenia się" jest obowiązek zwrotu bezpodstawnie uzyskanej korzyści, zatem celem roszczenia o wydanie bezpodstawnego wzbogacenia jest przywrócenie równowagi zachwianej nieuzasadnionym przejściem jakiejś wartości z jednego majątku do drugiego (wyrok SN z dnia 13.05.1988 r., III CRN 83/88, OSNCP 1989, nr 5, poz. 84, OSPiKA 1989, z. 7-12, poz. 149).

W myśl art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż powódka wydając w sprawach III C 417/94 oraz II C 2070/98 opinie, działała na zlecenie Sądu Okręgowego w Warszawie na podstawie wydanych przez ww. Sąd postanowień o dopuszczeniu dowodu w pisemnych opiniach biegłej sądowej ds. księgowości i rozliczeń finansowych S. F.. Zatem, stwierdzić należy, iż nie została spełniona podstawowa przesłanka wynikająca z art. 405 k.c. w postaci braku podstawy prawnej po stronie pozwanej, co czyni zbędne rozważania dotyczące dalszych elementów bezpodstawnego wzbogacenia.

Zauważyć również należy, iż zgodnie z art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zgodnie ze stanowiskiem powódki, należy jej się wynagrodzenie za wykonaną pracę po 600 zł w sprawach III C 417/94 i II C 2070/98.

Stosownie do treści art. 288 k.p.c. biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę. Stosownie do dyspozycji art. 9 ust. 1 i art. 10 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz.U. Nr 49, poz. 254, ze zm.), biegłemu powołanemu przez sąd służy prawo do wynagrodzenia za wykonaną pracę, którego wysokość jest uzależniona od kwalifikacji, nakładu pracy potrzebnego do wydania opinii i poświęconego czasu. Wynagrodzenie powinno także w miarę potrzeby pokrywać wydatki niezbędne do wykonania zleconej pracy. Jak wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r.

w sprawie kosztów przeprowadzania dowodów z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. nr 46, poz. 254 ze zm.), koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych obejmują: wynagrodzenie biegłych za wykonaną pracę, koszty zużytych materiałów, inne wydatki niezbędne do wydania opinii. Podstawę obliczenia wynagrodzenia biegłych za wykonaną pracę, stanowiła w roku 2000 kwota bazowa dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255 i z 2000 r. Nr 19, poz. 239), której wysokość, określa ustawa budżetowa. Co do zasady wynagrodzenie biegłych za wykonaną pracę wynosi za godzinę pracy od 1,2% do 1,7% podstawy obliczania.

W przedmiotowej sprawie powódka, wbrew twierdzeniu zawartemu w piśmie z dnia 24 lutego 2014 r. (k 80) nie złożyła rachunków wskazujących na faktycznie poniesione przez nią koszty oraz kalkulację poświęconego czasu i nakładu pracy w sprawach III C 417/94 i II C 2070/98, wysokość których pozwany zakwestionował. Zauważyć także należy, iż Sąd w obydwu sprawach stwierdził „nieprzydatność” sporządzonych opinii przez biegłą z uwagi na brak odpowiedzi biegłej na postawione tezy Sądu w obydwu zleceniach i odmówił jej przyznania wynagrodzenia.

Zdaniem Sądu, wyżej przytoczone argumenty stanowią wystarczającą podstawę do nieuwzględnienia żądania powódki o zapłatę w zakresie kwot po 600 zł w sprawach III C 417/94 i II C 2070/98 z uwagi na ich nieudowodnienie co do zasady i wysokości.

Odnosząc się do żądania powódki o zasądzenie 1.000 zł tytułem odszkodowania za koszty, w tym opłaty sądowe i korespondencyjne poniesione przez nią w związku z dochodzeniem należności w sprawach I C 292/07 w SR dla m. st. W., II C 2070/98 w SO w Warszawie i III 417/94, Sąd uznał, iż nie zasługuje ono na uwzględnienie.

Powódka wskazała, że dochodzi swojego roszczenia na podstawie art. 415 k.c. Zgodnie z tym przepisem kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Ciężar dowodu spoczywał w toku procesu na podstawie art. 6 k.c. na powódce.

Powódka nie wykazała już pierwszej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, co czyni zbędne rozważania dotyczące dalszych elementów, jak szkoda, czy związek przyczynowy. Zachowanie pozwanego polegać miało na nie ustosunkowaniu się do kwoty 1.000 zł, które powódka poniosła w ciągu 6 lat „objiania się po sądach” (k.77). Wyrządzenie szkody poprzez zaniechanie uwarunkowane jest istnieniem prawnego obowiązku po stronie sprawcy szkody wobec poszkodowanego. Tylko wówczas można bowiem mówić o jakimkolwiek zaniechaniu. Powódka nie wykazała zaniechania takiego obowiązku, co skutkować musi przyjęciem, że nie można pozwanemu zarzucić jakiegokolwiek zaniechania wobec powódki, a w konsekwencji nie może być mowy o powstaniu odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 415 k.c.

Ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału wynika, że na skutek apelacji S. F. od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 02 kwietnia 2009 r., sygn. akt I C 292/07, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 30 lipca 2009 r., w sprawie V Ca 1367/09, m. in. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od Skarbu Państwa – Komendanta Policji Rejonowej III w W. na rzecz S. F. kwotę 1.308.48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2003 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania, a ponadto oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania w instancji odwoławczej. Powyższe orzeczenie uprawomocniło się w dniu 19 sierpnia 2009 r. Przedmiotowa zasądzona kwota stanowiła wypłatę należności za sporządzone opinie i odsetki za 6 lat.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. koszty procesu - to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pojęcie "kosztów procesu" jest szersze od pojęcia "kosztów sądowych". Przez koszty procesu należy rozumieć: a) koszty sądowe, obejmujące opłaty sądowe (opłaty i opłaty kancelaryjne) oraz wydatki (art. 2 ust. 1 u.k.s.c.), b) koszty strony występującej osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, c) koszty związane z reprezentowaniem strony przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego.

Jak wynika z powyższego, Sąd zwraca stronie koszty sądowe oraz wydatki poniesione w toku toczącego się postępowania. Powódka nie wykazała, czy w toku postępowania toczącego się przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w sprawie I C 292/07 składała wniosek o zwrot kosztów sądowych i wydatków poniesionych w czasie jego trwania, czy nie. Jeżeli przyjąć, że powódka składała przedmiotowy wniosek do ww. Sądu, to Sąd Odwoławczy, rozpoznając jej apelację oddalił jej roszczenie w tym zakresie. Jeżeli natomiast przyjąć, że powódka nie składała przedmiotowego wniosku, to powinna w niniejszej sprawie przedstawić katalog poniesionych przez nią kosztów i wydatków (korespondencji) na przestrzeni trwania wprawy I C 292/07. Powódka nie wykazała w żaden sposób powyższych okoliczności, a także ich wysokości. Jak wynika z pisma z dnia 24 lutego 2014 r. (k. 85), powódka ustaliła żadaną kwotę 1.000 zł tytułem odszkodowania, w sposób szacunkowy, w przybliżeniu wyliczając jej wysokość. Jednocześnie oświadczając, iż nie posiada katalogu wydatków związanych z dokonaniem należności przed sądem. W sytuacji kiedy żądanie powódki jest kwestionowane co do zasady i wysokości przez stronę pozwaną, to powódka musi udowodnić swoje żądanie, obowiązki któremu nie podołała. Z tych względów roszczenie powódki w tym zakresie także należało oddalić.

Powództwo S. F. o zapłatę kwoty 200 zł potrąconej jej z wynagrodzenia za wykonaną opinię w sprawie XVI GC 263/96 z uwagi na spóźnienie na termin wyznaczonej rozprawy, również nie zasługuje na uwzględnienie Sądu.

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Wskazana podstawa prawna przez powódkę wymaga wykazania trzech przesłanek: bezprawności działania organu władzy publicznej, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy działaniem organu władzy publicznej a zaistniałą szkodą. Pozwana negowała wystąpienia w sprawie niniejszej jakiegokolwiek w rzeczonych wyżej przesłanek. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał zgodnie z art. 6 k.c. na stronie powodowej.

Zdaniem Sądu powódka nie wykazała żadnej przesłanki wynikającej z art. 417 § 1 k.c. Przesłanka bezprawności oznacza naruszenie przez władzę publiczną przepisów prawa, przy czym nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny do powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody (v. uzasadnienie uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26.04.2006 r., III CZP 125/05, OSNC 2006/12/194). Sąd uznał, iż wydane przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy postanowienie z dnia 14 lipca 2000 r., obniżające przyznane wynagrodzenie biegłej o kwotę 200 zł nie zostało wydane z naruszenie przepisów prawa. Powyższe twierdzenie również potwierdza orzeczenie Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 03 lipca 2001 r., w sprawie XVI GC 52/01, oddalające zażalenie biegłej na ww. postanowienie, albowiem nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie należało potraktować jako brak wykonania pracy w tej części. Brak także jest podstaw do uznania, iż została wyrządzona powódce jakakolwiek szkoda, gdyż powódka otrzymała wynagrodzenie za sporządzoną opinię w sprawie. Powódka także nie wykazała istnienia związku przyczynowo skutkowego pomiędzy wydanym orzeczeniem Sądu a szkodą. Uwadze Sądu również nie umknął fakt, że powódka wyczerpała całą drogę odwoławczą od wydanego orzeczenia Sądu, a zatem wytaczając powództwa w niniejszej sprawie powinna była wykazać przesłanki wynikające z art. 417 § 1 k.c.

W ocenie Sądu powódka nie udowodniła – zgodnie z dyspozycjami przepisów art. 417 k.c. - iż działanie władzy publicznej sprawowanej przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w sprawie XVI GC 263/96 było bezprawne.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji, oddalając powództwo w całości i orzekając o kosztach sądowych w oparciu o art. 102 k.p.c.